

Laudáció

a Sapientia Erdélyi Magyar Tudományegyetem Bocskai István-díja Rostoványi Zsolt Rektor Emeritus úrnak való átadása alkalmából

A laudáció műfajának általánosan használatos, már-már kissé közhelyszáma is menő formulája, hogy „a méltatott személy tevékenységének volumene, szakmai teljesítményének sokrétősége messze meghaladja a méltatás számára megszabott szűk időkereteket.” Nos, be kell vallanom, hogy Rostoványi Zsolt tudományos, oktatói, intézményvezetői életpályájának ismeretében jelen laudáció megírásának kezdetén magam is erőteljesen így kezdtem érezni. A megszerzett tudományos fokozatok (a nemzetközi gazdasági szakértőtől az MTA doktoráig), a nemzetközi kapcsolatok, összehasonlító civilizációelmélet és az iszlám tanulmányok terén kifejtett kiemelkedő oktatói és kutatói tevékenység, a mintegy 260 tudományos publikáció és 500 körüli idézettség, az Egyiptomtól Palesztináig terjedő szakmai utak és nemzetközi kooperáció, az elmúlt 35 esztendőben elnyert szakmai-közéleti elismerések (a Magyar Köztársasági Érdemrend Középkeresztjétől Pécel város Díszpolgáráig), s nem utolsó sorban a folyamatos intézményépítői és intézményvezetői tevékenység (a Nemzetközi Tanulmányok Tanszék vezetői beosztásától a Budapesti Corvinus Egyetem rektori munkaköréig) – egyszóval egy olyan gazdag, kiteljesedett életpálya, melynek alapos ismertetése lehetetlen küldetésnek bizonyult jelen laudáció szerzője számára is.

Az előbbi megállapítás közhelyességébe való végleges alámerülés elhárításához, és egyszersmind a tényállás megoldásához vezető „kibúvót” végül is az egyetemi szintű díjaink odaítélésének szabályzatában találtam meg. A dokumentum szövege szerint ugyanis „a Sapientia Erdélyi Magyar Tudományegyetem Bocskai-díját olyan személyiségek kaphatják, akik döntő módon járultak hozzá az egyetem alapításához, illetve fejlődéséhez.” Tisztelt akadémiai közösség, tisztelt Rektor Emeritus úr! Engedd meg, engedjék meg, hogy eme szabályzat szellemében tehát elsősorban arról beszéljek, hogy mi köti össze a mai kitüntetettet egyetemünkkel, s hogy miben is állt – és áll mind a mai napig – Rostoványi Zsolt intézményünk fejlődéséhez kapcsolódó vitathatatlan hozzájárulása.

Talán kevesebben tudják, hogy Rostoványi Zsolttal, a Budapesti Corvinus Egyetem Nemzetközi Tanulmányok Tanszékének akkori vezetőjével való együttműködésünk tizenkét esztendővel ezelőtt, 2004 nyarán kezdődött el. Azért is emlékszem ennyire jól eme szakmai kapcsolat kiindulópontjára, mert annak magam is szenvedő alanya voltam – a szó lehető leghosszabb értelmében. A 2004-es esztendő tavaszán ugyanis egyetemünk akkori rektorától, Szilágyi Páltól azt a megbízatást kaptam, hogy az indítás előtt álló Európai tanulmányok és nemzetközi kapcsolatok szakunk kuratóriumi jóváhagyásához készüljön három, olyan vitán felüli tudományos autoritástól származó szakmai vélemény, melyek alátámasztják a képzés indításának szükségességét, illetve javaslatokat fogalmaznak meg a képzés szakmai tartalmának kialakítására vonatkozóan is. Jómagam még „hátagombolós”, szűk nyolc év egyetemi oktatói tapasztalattal és a különböző tudományos tekintélyek előtti természetes „gyomorideget” érző adjunktus voltam akkoriban; és máig nem felejttem el, hogy több napra volt szükségem ahhoz, míg rávettem magam: írjam a meg azt a bizonyos e-mailt a számomra már akkor is jól ismert, a globalizáció és a nemzetközi tanulmányok területén megkérdőjelezhetetlen és megkerülhetetlen tekintélynek számító Rostoványi Zsoltnak, az intézményünknek nyújtandó szakmai támogatás ügyében. A többi – ahogy mondani szokás – már történelem: a Sapientia Alapítvány archívumában található dokumentumok szerint Berényi Dénes és Mazsu János mellett Rostoványi Zsolt szakmai útmutatása alapján indult el végül is a képzés – s ezzel együtt a mai díjazottunkkal is a folyamatos szakmai-intézményi együttműködés. De azt hiszem, azt is nyugodtan kijelenthetem, hogy az elmúlt tizenkét esztendő alatt a tudományos kooperáció mellé oda került az őszinte, emberi, empatikus együttműködés is – vagyis, egyszerű magyar szóval élve, a barátság.

A nemzetközi kapcsolatok és diplomácia alap- és mesterképzéseink fejlesztésében való, mind a mai napig tartó tevékenyen részvétel mellett Rostoványi Zsolt kiemelt szerepet töltött be a csíkszeredai Vezetés és szervezés mesterszak, valamint a marosvásárhelyi kertészeti, tájépítészeti, növényorvosi képzések kiépítésében is, melyek mind a mai napig a Budapesti Corvinus Egyetemmel való lazább vagy szorosabb oktatási kooperációban zajlanak. A Magyar Rektori Konferencia 2012-2016 közötti tagjaként állandó és kitartó

elkötelezettje volt a külhoni magyar oktatás, s ezen belül a Sapientia Egyetem magyarországi felsőoktatási hálózatba való integrációjának és szakmai támogatásának – és így van ez ma is, mikor a Nemzetközi Kapcsolatok Doktori iskola vezetőjeként, s néhány hónapja immár a Corvinus Egyetemi Doktori Tanácsának elnökeként is őszinte támogatója a Sapientia Egyetem oktatói utánpótlásának, doktoranduszainak, doktorjelöltjeinek. S ami talán mindezeknél is fontosabb: Rostoványi Zsolt egyetemi professzorként, oktatóként is komoly részt vállalt és vállal az egyetemünkön zajló szakmai munka mélyítésében, fejlesztésében. Még rektori mandátumának ideje alatt, minden bizonnyal nem kis áldozatok árán vállalta el a Diplomácia mesterképző keretében elindított ún. iszlám-modul kiépítését, és az ezzel járó kolozsvári utakat és oktatói tevékenységet. Tanúja voltam annak is, mikor az egyik ilyen kolozsvári utazás alkalmából csíkszeredai kollégáink hívták fel: ha már úgyis Erdélyben tartózkodik, nem „ugrana le” egy iszlámról szóló előadás erejéig Csíkszeredába is? S jóllehet ez az újabb és előre be nem tervezett meghívás némi oktatói és rektori újratervezést igényelt, vállalta az utazást és az ottani karunkon sorra kerülő előadást. S hogy honnan a motiváció ezekhez az egyetemünkhöz fűződő tevékenységekhez? Bízom benne, professzor úr, hogy nem haragszol meg, ha e tekintetben egy nemrég számomra küldött e-mailedből idézek: „Csak megerősítem, amit többször is elmondtam már: rendkívül nagyra becsülöm azt a munkát, amit az elmúlt években végeztetek és végeztek jelenleg is, s amelynek eredménye láthatóan mind jobban beérik. Öröm számomra, ha mindehhez a magam módján én is hozzájárulhatok. Láncki András rektor úr [...] az elmúlt hetekben [...] folytatott beszélgetéseink során többször kinyilvánított[a] szándékát: szeretné, ha rektori biztosként én venném a kezembe a Corvinus külhoni magyar felsőoktatási intézményekkel való kapcsolatainak intézését és fejlesztését, amelyek sorában természetesen első helyen áll a Sapientia.”

És hogy mennyire első helyen áll a Sapientia Egyetem Rostványi Zsolt számára, annak ékes bizonyítékát éppen az elmúlt hetek-hónapok fejleményei szolgáltatják. A Magyarország Kormánya által az ideai tanévtől elindított Makovecz-program egyetemünk életében minden bizonnyal egy új terminus, nevezetesen a „Makovecz-professzúra” meghonosodását is jelenteni fogja, mely megnevezés alatt az anyaországból az egyetemünkre érkező, nálunk meghatározott idejű főállású munkaviszonyt vállaló egyetemi tanárokat fogjuk érteni. Nos, tisztelt akadémiai közösség, azt hiszem, hogy a mai díjazottunknak sincs ellenére, ha most először osztjuk meg nagyobb nyilvánosság előtt a tényállást: a Sapientia Egyetem első, intézményünkben a következő szemesztertől főállást is vállaló „Makovecz-professzora” éppen mai kitüntettünk, Rostoványi Zsolt, aki a most elkezdődött tanév során jogi értelemben is akadémiai közösségünk teljes értékű tagjává fog válni.

Tisztelt Rektor Emeritus úr! Tisztelt Professzor úr! De az ünnepi alkalom formális keretei ellenére, s különös tekintettel a ma téged itt körülvevő baráti környezetre, kis átfogalmazásra is kényszerülök: Kedves Zsolt! A Sapientia Erdélyi Magyar Tudományegyetem akadémiai közössége nevében, az intézményünk fejlesztésében való szerepvállalásod jegyében fogadd egyetemünk Rektor úr által átnyújtandó Bocskai-díját. Személyed mindig garancia, barátságod pedig mindig biztatás a Sapientia jövője tekintetében.

Kolozsvár, 2016. október 3.

Dr. Tonk Márton egyetemi tanár
dékán